

1

Beste Daniel,

Jezus, wat klinkt dat formeel. Zo bedoel ik het niet, of misschien toch. Zoals voor ~~zoveel~~ zo veel (welke was het nou? Jij wist dat soort dingen altijd wel) geldt, weet ik het eigenlijk niet meer. Shit. Ik begin even opnieuw. Ook al is dit de derde versie en moet ik mijn vlucht nog halen.

Ik ga weg, ver weg. Ik ga je niet vertellen waarheen. Ergens wil ik dat wel, maar het heeft toch geen zin, want ik weet niet hoelang ik wegblijf. Hoe dan ook, beter dat je het niet weet. Gelul natuurlijk. Ik bedoel eigenlijk dat het beter voor mij is, en niet voor jou, hoewel ik weet dat je het wel zult begrijpen, want je bent altijd zo sterk en verstandig. Maar ook een beetje kil.

We zullen er binnenkort over praten, wanneer ik er klaar voor ben, en dat is natuurlijk niet nu, anders zou ik niet weggaan naar Austr-oeps! (Grapje! Ik heb namelijk nog best wel humor, in tegenstelling tot wat je die ene avond zei.) Oké dan, niet grappig, gezien de situatie. Ik zie je nu bij de tafel staan en deze brief lezen. Het spijt me, mijn lieve, allerliefste Daniel. Ik ben een lafaard.

Dat heb ik in ieder geval geleerd over mezelf. En het spijt me van Doggo, dat is volkomen mijn eigen schuld. Ik weet niet wat me bezielde. Wat bezielde me? Misschien dacht ik dat hij wat kon veranderen, ons kon helen. Ik weet dat je een hekel hebt aan dat woord. Net zoals je er een hekel

aan hebt als ik over innerlijke reizen en energie praat, en over – jawel – engelen.

Punt is, ik geloof ECHT in engelen. En jij niet. Is dat de reden? Misschien. Vroeger genoot ik van je geduld en tolerantie, die sceptische blik in je ogen, maar nu irriteert het me alleen maar. Het is cynisch en elitair, alsof je alles beter weet. Je wéét het niet beter. Wie wel? Misschien is dat iets wat je nog over jezelf moet leren, net zoals ik heb geleerd dat ik laf ben. Misschien kan ik alleen samen zijn met iemand die ook in engelen gelooft. Maak je geen zorgen, dat betekent niet dat ik nu met Brendon ben. Brendon is een eikel en ik zou tien van de tien keer voor jou kiezen. Als dat geen compliment is, wat dan wel?! Nee hoor, ik ben in m'n eentje, weinig bagage, en ik zie wel waar ik terechtkom. Alleen ik en je-weet-wel: 'Hij Die Niet Genoemd Mag Worden', zoals je altijd pesterig zei. Ik weet dat je denkt dat hij een verzinsel is van mijn verknipte geest, maar ik voel gewoon dat hij nu bij me is en op me past, en je kunt niet ontkennen dat dat gevoel echt is (ook al heb je gelijk over engelen, wat je niet hebt!).

Breng Doggo maar terug. Iets zegt me dat je die baan krijgt en je kunt hem niet de hele dag thuislaten. Dat is niet leuk voor hem, en het is ook weer niet zo dat jullie het zo goed met elkaar kunnen vinden. Is hij daar nu ook? Kijkt hij je aan met die rare ogen van 'm? Ik zweer het je: toen ik mijn koffer pakte, keek hij me bijna beschuldigend aan, alsof hij wist wat ik aan het doen was. Natuurlijk was dat niet zo, het is maar een hond, een klein, lelijk hondje. Of niet echt lelijk, maar je snapt wat ik bedoel: geen hoge aaibaarheidsfactor. Arm beestje. Waarschijnlijk kreeg ik medelijden met hem toen ik hem voor het eerst zag. Ik vind het niet leuk om hem zo achter te laten, maar hij is er in ieder geval eventjes uit

geweest, op vakantie als het ware. Ik had hem zelf teruggebracht als ik de tijd had gehad. Ik heb dit allemaal niet gepland namelijk, het was een soort revelatie. Ik wist ineens wat me te doen stond en dat doe ik nu.

Maak ik nu de grootste fout van mijn leven? Ik denk van niet. Ik denk dat we op een punt waren aanbeland waarop we een besluit moesten nemen dat niet goed voor ons was, zeker niet goed voor mij, en waarschijnlijk ook niet goed voor jou. Haat me niet, Daniel. Je zult je natuurlijk gekrenkt voelen, maar het kon erger. Het is niet alsof ik je voor het altaar in de steek laat. Bovendien zal iedereen mij de schuld geven, wat het voor jou ook gemakkelijker zal maken. Probeer me niet te vinden, en bellen heeft ook geen zin, aangezien ik al in het vliegtuig zit op het moment dat je dit leest.

Liefs en levenswijsheid,
Clara xxxxxxxxxxxx

ps: Nu ik dit herlees, besef ik dat ik niet echt duidelijk ben geweest. Het is uit, voorlopig tenminste, waarbij voorlopig waarschijnlijk voor altijd betekent, maar wie weet? Zeg nooit nooit! Ik wil de vrijheid hebben om andere dingen te proberen (oké dan, andere mannen). Ik mag je natuurlijk niks verbieden, maar ik maak je af als je het met Polly doet. Ze is jong en kwetsbaar en ze kijkt tegen je op, maar ze is ook mijn kleine zusje, dus 'non toccare', zoals de Italianen zeggen. (Dat doet me weer denken aan dat souvenirwinkeltje in Lucca, waar je dat vreselijke porseleinen beeldje van de maagd Maria voor me kocht omdat je vond dat het op mijn vader leek, maar dan in een jurk.) x

Met trillende hand leg ik de brief op tafel. Ongeïnteresseerd? Meen je dat nou? Cynisch en elitair?

Ik heb me nooit elitair gevoeld. Dat was gewoon ons spelletje. Samen hebben we de regels opgesteld. Astrologie, reïncarnatie, beschermengelen – wat het ook was, Clara ging er helemaal in op en ik trapte op de rem. We accepteerden onze verschillen en lachten erom, omdat onze relatie dieper ging dan dat. Onze relatie was gebaseerd op liefde. Daarover waren we het eens. Ze kan dan niet zomaar de regels veranderen en na vier jaar een vliegtuig pakken en verdwijnen. Het is ook mijn leven.

Ik wil boos worden, maar het lukt niet. De beschuldigingen hebben me geraakt, maar ik begin ook het ongemakkelijke gevoel te krijgen dat ze een kern van waarheid bevatten.

Ik kijk naar mijn voeten. Eerder was Doggo daar nog, maar nu ligt hij op de bank. Hij weet dat dat niet mag en toch lijkt hij zich geen zorgen te maken over mijn reactie. Sterker nog, hij kijkt me niet aan. Zijn snuit ligt op zijn pootjes en hij staart uit het raam, alsof de wolken het antwoord hebben op een metafysisch vraagstuk waarmee hij worstelt.

‘Doggo.’

Hij reageert niet, heeft er ook nooit op gereageerd, waarschijnlijk omdat hij weet dat het geen echte naam is; eerder iets wat we gebruiken totdat we besloten hebben hoe we hem echt willen noemen.

We hebben ons best gedaan. We hebben zelfs websites met babynamen doorgeploegd, maar om de een of andere reden leek geen enkele naam geschikt. Eventjes dachten we dat we er waren met ‘Eustachius’, maar dat duurde niet lang. Volgens Wikipedia was Eustachius een Romeinse generaal die zich tot het christendom bekeerde, enkel om aan allerlei martelingen en tegenslagen ten prooi te vallen. Zo werd hij

levend verbrand in het bronzen beeld van een stier, samen met zijn zonen. Je moet het keizer Hadrianus nageven: hij wist niet alleen hoe je een muur moest bouwen, maar beschikte ook over een macabere fantasie wat betreft het uit de weg ruimen van zijn vijanden. Sint-Eustachius is, zoals ik inmiddels weet, de beschermheilige van brandweermannen (de mensen die er niet in slaagden het vuur onder het stierenbeeld te blussen) en, in algemenere zin, iedereen die met tegenslag te maken krijgt.

‘Eustachius,’ zeg ik, ‘ik heb te maken met tegenslag.’

Doggo spitst zijn oor, enkelvoud, het linker, maar het is nauwelijks meer dan een trilling. Zijn blik blijft op de voorbijrijvende wolken gericht.

Ik haal mijn telefoon uit mijn zak. Ik weet dat ik haar nummer heb; in april hebben we nog met elkaar gebeld over een verrassingsfeestje voor Clara. Ze werkt voor een bedrijf dat activiteiten voor kinderen organiseert en is dan ook meestal in Wales, aan het wildwaterkanoën. Aangezien het nu schoolvakantie is, verwacht ik haar voicemail te krijgen.

Na vier keer overgaan neemt ze op. ‘Daniel...’

Een enkel woord, maar het geeft blijk van een spannende mix van blijdschap, verrassing en opwindings.

‘Hoi Polly.’ Weer een trilling van Doggo’s oor, het rechter ditmaal. ‘Hoe gaat het?’

Clara mag dit zich aanrekenen, vertel ik mezelf, en ik geloof het ook nog bijna. Het zou nooit in me zijn opgekomen als zij er niet over begonnen was.

‘Prima,’ kirt Polly. ‘Wel hard aan het werk, en hondsmoe.’

Ik kijk naar Doggo, die op de bank ligt, er bijna mee versmolten lijkt, en snap waar die uitdrukking vandaan komt.

2

Ik besef het pas wanneer we instappen.

‘Mogen honden mee de bus in?’

‘Dat is aan de chauffeur.’

Buschauffeurs zitten tegenwoordig afgeschermd, voor de veiligheid, en deze moet zijn neus tegen het plexiglas drukken om Doggo bij mijn voeten goed te kunnen zien.

‘Jezus,’ mompelt hij, niet echt onder de indruk. ‘Als-ie maar op schoot gaat.’

‘Dat kan niet. Hij bijt als ik hem probeer op te pakken.’

‘Vals beessie? Gevaar voor de maatschappij?’

‘Dat ook weer niet, maar...’ Mijn stem sterft langzaam weg. Wat kan ik anders zeggen? Het is waar: hij zal me bijten als ik hem op schoot probeer te nemen.

‘Sorry, man. Regels en zo.’ Zeg het niet, denk ik nog, maar hij doet het toch: ‘En ik wil mijn baantje nog effetjes houden.’

Normaal gesproken zou ik de discussie aangaan, stampij maken zelfs, maar vandaag voel ik me daar niet toe in staat. Vanochtend lukte het amper een ei te koken voor mijn ontbijt. ‘Ik begrijp het. Het spijt me voor het gedoe. Prettige dag nog.’

Juist als ik uitstap, zegt de chauffeur: ‘Als-ie nou een geleidehond was, of een hulphond, voor als je epileptisch bent of mentale problemen hebt of zo...’

‘Dat is hij niet.’

De chauffeur slaat zijn blik ten hemel en spelt het uit voor de zwakbegaafden onder ons. ‘Want zulke honden mogen sowieso mee.’

‘O ja, natuurlijk, het is een epilepsiehond.’ Ik klop op mijn borst om mijn woorden kracht bij te zetten.

De chauffeur snuift. ‘Hartklachten, op jouw leeftijd? Laat me niet lachen.’

Maar hij lacht me toch toe, of uit. Hij knipoogt en gebaart me te gaan zitten. Ik hou mijn pasje tegen de scanner en bedank de man.

‘Hou hem wel uit zicht. We willen de andere passagiers geen rolberoerte geven, of wel dan?’

Deze keer maakt hij geen grapje.

Het asiel van Battersea bevindt zich pal tussen een oude gasfabriek en het desolate, braakliggende stuk grond dat de jaren geleden opgeheven Battersea-energiecentrale omringt. Er is nauwelijks een deprimerender plek denkbaar voor de opvang van ongewenste huisdieren. Het krappe, driehoekige perceel wordt aan twee zijden begrensd door een spoorlijn en aan de voorzijde door een drukke weg. Het pand heeft een opknopbeurt gekregen sinds mijn laatste bezoek, een paar jaar geleden. (Ik kom zelden op de zuidoever van de Theems. Ik blijf vooral in het noordwesten van de stad, om de doodeenvoudige reden dat dat de plek is waar ik terecht kwam toen ik naar Londen verhuisde.) De weg wordt nu opgesierd door een gebouw met een gekromde, spiegelende façade. De flitsende architectuur lijkt wat overdreven, een dikke middelvinger naar al die verwachtingsvolle familieleden die bleek wegtrokken toen de notaris tante Mabels testament voorlas. In tegenstelling tot Frankrijk en Italië, waar er bepaalde regels en vaste percentages voor nabestaanden gelden, staat

het je in Engeland vrij je familie vanuit het graf een trap na te geven, en dierenwelzijn is bij zulke conflicten vaak de lachende derde.

Doggo lijkt de plek niet te herkennen en trippelt opgewekt naar binnen. Het geblaf dat ondanks het gedender van een passerende trein duidelijk hoorbaar is, lijkt hem niet te verontrusten.

Ik leg de situatie uit aan een vrouw achter de balie. Ze is even vrolijk en opgewekt als de receptieruimte waar ze haar dagen slijt, ook als ze me vertelt dat ik had moeten bellen voor een afspraak. Waarschijnlijk ligt het aan mij, maar ik bespeur iets kwetsbaars in de vriendelijke glimlach die Laura (ze heeft een naamplaatje) me toewerpt. Het doet me denken aan de verpleegsters in het neerslachtige verzorgingstehuis in Brighton waar mijn opa op zijn einde wacht. Is het werkelijk mogelijk dat iemand zo schandelijk opgewekt kan blijven? Of schakelen ze weer terug naar hoe ze werkelijk zijn zodra je weg bent, scheldend als dokwerkers, een kwelgeest voor de ongelukkige zielen aan wie ze leiding geven? Tot zover mijn voornemen het cynisme waarvan Clara me beschuldigde in te dammen.

Tien minuten later bevinden Doggo en ik ons in een somber kantoortje, in het gezelschap van een andere joviale jonge vrouw in bedrijfspolo. Deze heet Beth. Ze is 'herplaatster' en ze is overduidelijk niet blij met het feit dat ze een hond moet herplaatsen die ze amper drie weken geleden ook al heeft herplaatst. Tot mijn opluchting ontwaar ik iets menselijks in Beth. Ze is ongeveer van mijn leeftijd, achter in de twintig. Terwijl ze aandachtig naar mijn verhaal luistert, leunt ze naar voren, met haar ellebogen op het bureaublad.

Ik speel de medelijdenkaart: dat het mijn vriendin was die een hond wilde, dat ze niks met me had besproken maar op-

eens met het beest kwam aanzetten en dat ze vervolgens, zonder waarschuwing vooraf, haar koffers pakte. Schuldbe-
wust leg ik uit dat ik niet in staat ben in mijn eentje voor een
hond te zorgen. Beth knikt, maar ik zie dat ze op zoek is naar
signalen die arme Clara's vlucht rechtvaardigen. Ik zie dat ze
zich afvraagt of ik gewelddadig ben of gewoon saai. Het kan
me niet schelen wat ze denkt, zolang ze Doggo maar terug-
neemt en ik verder kan met mijn leven.

Ik haal de dikke envelop tevoorschijn die Clara voor me had
klaargelegd, de envelop met het papierwerk. Maar Beth heeft
die niet nodig; ze heeft haar eigen dossier. Ze kan zich Doggo
niet herinneren, maar vindt het prima de procedure voor
zijn 'hertoetreding' in gang te zetten. Het begint allemaal
nogal orwelliaans te klinken, maar ik glimlach en bedank
haar.

Het blijkt dat Doggo in het asiel bekendstond als Mikey.
Dat heeft Clara me nooit verteld, maar vooruit. Mikey?! Als-
of Winston Churchills ouders op het allerlaatste moment
van gedachten veranderden en besloten hun vrolijke baby
Brian te noemen. Zouden Roosevelt en Stalin hem ooit in Jal-
ta hebben ontvangen als hij Brian had geheten?

Beth fronst terwijl ze verder leest. 'Dat is gek. Hij was maar
een weekje bij ons voordat uw vriendin hem meenam.'

'Dus?'

'Ik had hem levenslang gegeven.'

'Levenslang?'

'Net als in de gevangenis... dat hij hier nooit meer zou weg-
gaan.'

'Hoezo?'

'Tsja, kijkt u nou eens goed.'

Ik kijk naar Doggo, maar er valt weinig te zien. Hij zit in een
rare kronkel en likt aan zijn ballen.